

**Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ.
ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;**

Δρ Κωνσταντίνος Β. Ζορμπάς
Γενικός Διευθυντής της Όρθοδόξου Ακαδημίας Κρήτης

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει κάποιο πολιτικό ἢ οἰκονομικό μοντέλο, ἀκόμη περισσότερο δέν προτείνει σχετικές τεχνικές λύσεις. Ἡ Κοινωνική Διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀποτελεῖ τήν τρίτη πρόταση μεταξύ ενός φιλελεύθερου καπιταλισμοῦ καί τοῦ μαρξιστικοῦ κολεκτιβισμοῦ, οὔτε μία ἄλλη πρόταση μεταξύ πολλῶν ἄλλων ριζοσπαστικῶν λύσεων ἢ προτάσεων. Ἀντιθέτως, περιλαμβάνει βασικές ἀρχές προβληματισμοῦ, πρότυπα κρίσης καί κατευθυντήριες γραμμές δράσης καί, ὡς τέτοια, εἰσέρχεται στό πεδίο τῆς ἠθικῆς θεολογίας, ὅπως αὐτό ὀρίζεται ἀπό τίς ἐκάστοτε θεολογικές σχολές.

Ἡ Κοινωνική Διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἄρχισε στά τέλη τοῦ 19^{ου} αἰώνα, ἐπικεντρώνοντας τήν προσοχή της στήν κατάσταση τῶν ἐργαζομένων· μία κατάσταση πού ἀφοροῦσε τοὺς πολίτες μεγάλων Κρατῶν, ἀπό τά ὁποῖα ἄρχισε ἡ Βιομηχανική Ἐπανάσταση καί ἐπεκτάθηκε σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἄραγε σήμερα ἡ Ἐκκλησία δέν θά πρέπει νά ἐπισημάνει καί νά ὑπογραμμίσει τή νέα δυναμική τῆς **Τέταρτης Βιομηχανικῆς Ἐπανάστασης**, ἡ ὁποία μας ὁδηγεῖ σέ ἓνα νέο ἀνθρωπολογικό μοντέλο (cyber-anthropology);

Μέ βάση τήν παραπάνω προβληματική, στήν παροῦσα εἰσήγηση γίνεται μία πρώτη προσέγγιση τῶν παρακάτω σημείων τῆς Ἐγκυκλίου:

- α. Τῆς ποιμαντικῆς ἀναγκαιότητας τῆς ἱεραποστολῆς, τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ καί τοῦ πνευματικοῦ ἀναβαπτισμοῦ τῶν ἀνθρώπων.
- β. Τῆς διατύπωσης τῶν ἀναγκαίων ἀρχῶν δεοντολογίας καί ἠθικῆς γιά τήν ἀλματώδη προοδεύουσα ἐπιστημονική καί τεχνολογική ἔρευνα.
- γ. Τοῦ φαινομένου τῆς παγκοσμιοποιήσεως, τοῦ πολέμου καί τῆς μετακίνησης τῶν πληθυσμῶν.
- δ. Τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καί Ἐπιστήμης καί Ἐκκλησίας καί πολιτικῆς.
- ε. Τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως, τῆς πτωχείας, τῆς ἐκκοσμικεύσεως, τῆς μοναξιάς καί τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ στίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπέναντι σέ ὅλα αὐτά, ὁ διάλογος σήμερα εἶναι ὑποχρεωτικός καί μπορεῖ νά ἐρμηνευεῖ, ἐάν ἐνταχτεῖ στό εὐρύτερο φαινόμενο τῆς ἀποϊδιωτικοποίησης τῆς θρησκευτικῆς σφαίρας, τό ὁποῖο παράγει τή σύγχυση τῆς θεσμικῆς ιδιότητος τοῦ πολίτη μέ ἐκείνης τοῦ πιστοῦ, δηλαδή τοῦ ἐνεργοῦ μέλους μίας θρησκευτικῆς κοινότητος.

Πέρα ἀπό τόν ἔπαινο πού ἔλαβε ἡ ΟΑΚ, πρέπει νά ἐπισημανθεῖ ὅτι τό Ἰδρυμα ἄρχισε νά ἀποκτᾷ πλέον τήν πρέπουσα αἴγλη καί νά ζητεῖται ἀπό πολλούς συμμετέχοντες ἢ συνεργασία. Ἐπομένως ἡ συμμετοχή καί ἡ παραμονή στό Συνέδριο ἦταν ἀναγκαία καί ὑποχρεωτική γιά τό κύρος τοῦ Ἰδρύματος.

THE ENCYCLICAL OF THE HOLY AND GREAT COUNCIL.

IS THERE A SOCIAL TEACHING OF THE ORTHODOX CHURCH?

Dr. Konstantinos B. Zormpas,
General Director of the Orthodox Academy of Crete

The Church does not have any political or economic model, it does not even propose any related technical solutions. The Social Teaching of the Church does not constitute a third proposal next to a liberal capitalism and a Marxist collectivism, nor a different proposal among numerous other radical solutions or proposals. On the contrary, it includes basic principles of reflection, models of judgement and guidelines for action and, such, enters the domain of ethical theology, as it is defined by the different Faculties of Theology.

The Social Teaching of the Church began towards the end of the 19th century, concentrating on the situation of the employees and workers; a matter that affected the citizens of big states, from which the Industrial Revolution took its starting point and spread to the whole world.

Is it, therefore, not necessary that the Church addresses and stresses the new dynamic of the **Fourth Industrial Revolution**, which leads to a new model of anthropology (cyber-anthropology)?

Based on the above considerations, in this paper there is a first approach towards the following points of the Encyclical:

- a) The pastoral need for mission, evangelization and people's spiritual rebaptism.
- b) The formulation of the necessary core values of conduct and ethics related to the rapid advances in scientific and technological research.
- c) The phenomenon of globalization, of war and of the movement of peoples.
- d) The relations between Church and Science as well as Church and Politics.
- e) The ecological crisis, poverty, secularization, loneliness and egocentrism in the relations of human beings.

Facing all the above, the dialogue is mandatory today and may be interpreted, if it is incorporated in the wider phenomenon of the de-privatization of the religious sphere, which produces the confusion of the institutional status of the citizen with the status of a faithful, i.e. the active member of a religious community.